

In de jaren 60 reisden mijn ouders met een draaimolen door Nederland. Hierbij werden per seizoen zo'n 20 kermissen en andere evenementen bezocht.

Voornamelijk in Noord en Zuid-Holland. Hierbij werd gebruik gemaakt van de N206, die toentertijd de enige verbindingsweg was.

Na het draaien werd er vaak s'avonds afgebroken om s'nachts naar de volgende plaats te rijden.

Als kind lag ik al vroeg in het stapelbed in de woonwagen, maar sliep licht als ik wist dat er s'avonds gereden werd.

Daar keek ik altijd naar uit.

Bij de eerste beweging, als de wagen werd aangekoppeld, werd ik wakker. Aan het voeteneind was een klein raampje, dat open kon waardoor ik dan naar buiten kon kijken.

Toen was het nog heel stil op de weg s'nachts.

Vaak kwam dan het moment op de route dat we de Boekenroodeweg in Heemstede naderden. Een smalle weg met aan weerszijden oude bomen, veelal eiken met naar elkaar toegroeiende kruinen die zo een groene tunnel vormden.

Pakwagen en woonwagen raakten de takken die boven het wegdek hingen. In mijn bedje hoorde ik de bladeren over het dak ritselen. Het gaf een gevoel van geborgenheid en spanning tegelijk. Later heb ik nog meer van dat soort wegen ontdekt. O.a. De eeuwige laan in Bergen en de Katwijkseweg in Wassenaar. Mijn belangstelling voor natuur en bomen is ongetwijfeld hier begonnen en ben ik ontvankelijkheid geworden ben voor het gevoel en de sfeer die deze op kan roepen.